

DARVASI LÁSZLÓ

TRAPITI

ÉS

A CUKORVÁRI
GYEREKEK

Illusztrálta
NÉMETH GYÖRGY

© *Darvasi László, 2025*
Illusztráció © Németh György, 2025

TRAPITI ELUTAZIK, VAGY MÉGSEM

A vörös téglás állomás peronján alig fértek el a kíváncsiszkodók, akik még a peronon túl terülő pázsitot is megtöltötték. A fű még zöld volt, de a fák lassan megadták magukat az őszi hidegeknek. Integettek, köszöngettek az emberek, egymás lábára léptek, érdekes és fontos híreket közöltek. Milyeneket? Ilyeneket:

– Hallottál a boszorkányviadalról, amit a fővárosban tartanak hamarosan?

– Azt írja a *Fővárosi Hírmondó*, hogy elkeseredett küzdelem várható! Ki a legszebb?

– Tévedsz, barátom! Az a viadal tétje, ki a legrandább!

– Szerintem megint Vén Nyanya Csúfság viszi el a pálmát.

– Ugyan, az ő csillaga leáldozóban. Szerintem végre Szipót Kotyvalék lesz a befutó!

– Ő még soha nem repült rá a dobogó legfölső fokára!

– Éppen azért, kérem. Jönnek a fiatal boszorkányok sikerre éhesen, új technikákkal.

A kavicsváriak ezen még elvitatkoztak. De szóba került más is.

– Hallottál a fővárosi balesetről, amikor egy cukorkaszállító kamion árokba hajtott, fölborult, és szétszóródott egy egész rakomány nyalóka, drazsé, praliné és zizi?

– Ó, össze is futott a számban a nyál!

– Nem tudjátok, miért olyan szomorú mostanában Holle mama?

– Károly professzor újabb fölfedezést fog bejelenteni!

– A professzor valami gasztronómiai esetet vizsgált ki!

Ó, igen, a kavicsváriak tájékozottak voltak. De persze senki sem tudhatott mindent. Aki olyasmivel kérkedik, hogy ő a földkerekség valahány bolhacsípéséről tud, azzal ajánlatos óvatosnak lenni. Szélhámosok és kalandorok dicsekednek a mindentudásukkal. Az ember soha nem tudhat eleget, de bizony még magáról sem.

Hektor Viktor tűzoltó parancsnok kiváló kondícióban érezte magát, olyan selymes baritonja volt, mintha egy hete mézes cukrot szopogatna. Hogy tudta búgni a feleségének:

– Arankám, drága Arankám, készítenél nekem egy szendvicset a szolgálatra? De olyat, tudod, ami még tűzvészkor vagy földrengéskor is finom, hahaha!

– Lesz a szendvics mellett egy zacskó bingyom is, Viktor.

A parancsnok úgy magasodott a peronon, mint egy görög hérosz. Az őszi idő ellenére ragyogott a tűzoltósiskaja, csillogtak az uniformis gombjai.

A várakozók között egy horgász arról panaszkodott, hogy mindig ugyanaz a halacska akad a horgára! Egy éve nem fogott más egyebet. El is nevezte a keszeget Ugyanaz Józsefnek.

– Hölgy vagyok, te bunkó! – csapkodott a piros szárnyú, rúzsos ajkú keszeg.

– Pardon, akkor legyen Jolán a neved. Ugyanaz Jolán, viszszaadoblak a folyóba. De ha lehet, kerüld el a horgomat – dünyögte rezignáltan a horgász, és visszaengedte a halacsát.

Színes kabátjában, színes frizurájával, néhány esővel, körtével és szőlővel a zsebében megérkezett az ősz. A kertek végéből seprűvel kellett hessegetni a köd paplanjait. Reggelente megcsillan a sárguló leveleken a pára. Bezárt a strand. Kezdődött az iskola. Kezdődött a focibajnokság. A náthás időszak is elkezdődött. Sokan tüsszögtek, köhécseltek. Jellemzően ilyenkor re-

kednek be a hangszórók és a hangosbemondók is. A pontyok, harcsák és keszegek téli ágyba készülődnek, a csukák bezzeg nem, ők álmatlanságban szenvednek, úszkálnak ide-oda:

– Szia, sógor, te se tudsz aludni?

Amíg az emberek várakoztak a peronon, a kavicsvári állomás tetejére rászállt egy testes varjú. Furcsán károgott. Gúnyosan talán? Egy asszonyosság méltatlankodott, valaki oldalba könyökölte. Olyan volt a hangja, mint a fekete madaré.

– Bökdös, kérem, miért bökdös? Még jó, hogy nem lökdös!

– Tessék odébb állni, eltakarja előlem a szerelvényt!

– Én is akarom látni az intercity gőzöst!

Valójában alig akart valaki elutazni a városkából. De akkor miért sereglettek össze az állomáson a kavicsváriak? Különleges esemény készítette őket a megjelenésre, ami... hoppá, bocsanat. Halljátok? Ebben a pillanatban köhécselni kezdett a kavicsvári vasútállomás hangosbemondója.

– Khm, khm, reccs, traccs. Van itt valaki?

– Hogyhogy valaki?! – zengte Hektor Viktor. – Nem látsz a szemedtől, barátom?

– Hm, nocsak! – ámult Nocsak úr. – Nem tudja a hangosbemondó, mennyien vagyunk?

– Miért nocsak? Inkább hacsak! – kiabálta valaki.

– Ühüm, drága férjem! Hirdesd ki te a vonat indulását! – szólt a férjére Ühüm néni.

– Nem kapkodunk, nem rohanunk a vakvilágba, anyukám, ühüm! – dűnnyögte a polgármester.

– Van valakinél egy zsebkendő? – recsegte zavartan a hangosbemondó.

– A Nagy Hangosbemondó Ünnepen bezzeg be nem állt a szád! – szólt rá Ühüm néni. – Több utast, több vonatot, büfékocsit követeltél!

– Meg díszegyenruhát az állomásfőnök úrnak!

Újra megszólalt ökelme, elég furcsákat mondott.

– Este nagyon lehűlt a levegő – magyarázta –, aztán ezen a kuvikijesztő éjszakán mintha egy óriási hűtőszekrénybe dugták volna a világot. Hallhatjátok, alaposan megfáztam. Mennyire gyötör a nátha – és tényleg kivételesen rekedt volt a hangja. Babéros Néró lázasan – nem náthalázzal, hanem az izgatottság lázával – jegyzetelt volna, ha éppenséggel ott időzik a tömegben. *Hűtőszekrényben az egész világ!* Micsoda drámai hasonlat! A hideg világ mint hűtőszekrény! Csakhogy Babéros Néró koszorús poéta nem volt az összesereglett polgárok között. Sajnos ha egyvalaki hiányzik a tömegből, nem nagyon veszik észre. Mint most sem. A hangosbemondó tüszszentett kettőt, hapci, hapci, hapci – bocsánat, ez három volt.

– Szegény náthás hangosbemondó – sajnálkoztak a kavicsváriak. – Fáj a torka! Rázza a hideg! A mandulája is begyuladt!

Előlépett Zsigmond, az állomásfőnök, aki mostanában furcsamód inkább a jegypénztárban tüsténkedett. De azért nála volt a tárcsája, és fölemelte.

– Én figyelmeztettem, hogy hideg légáramlat érkezik – mondta, és furcsán pislogott.

Előrelépett Ühüm néni, aki nem véletlenül töltött el hosszú éveket Ühüm polgármester feleségeként. Gyönyörű pulóvereket és kardigánokat tudott horgolni és kötni. De nem csak horkolással – bocsánat – horgolással vagy kötögetéssel töltötte a drága idejét. Ühüm néni számtalan megfontolandó tanáccsal látta el az ő szeretett Ühüm bácsiját, amíg a férje a város teendőit intézte, pecsételt, aláírt és beterjesztett. Néha meg kiterjesztett. Vagy felterjesztett. Vagy elbóbiskolt a polgármesteri székben.

Az úttesten keletkezett kátyúk befoltozása esedékes, tanácsolta, de persze nem tűvel, cérnával. A kavicsvári folyó partjára ki lehetne tenni néhány táblát:

Kutyát sétáltatni szabad!

Ugyanaz Jolánt kifogni még egyszer nem szabad!

A gyepen heverészni szabad!

Ühüm néninél mindig akadt egy tartalék sál, amit most előkapott a madárkamintás retiküljéből:

– Hektor Viktor! Mentsd meg a hangosbemondót!

– Figyelem! Érkezik a... megfulladok...

A bátor tűzoltó parancsnok máris a tettek mezejére lépett. Tekintélyes méreteihez képest fürgén szaladt az állomás szolgálati létrájával, az épület falának támasztotta, az Ühüm néni nyújtotta sálat magához kapta, sebesen kapaszkodott fölfelé, egy-két mozdulat, hopp, már be is volt tekerve a hangosbemondó torka. Doktor Hektor Viktor a szuperhős, haha! Kelemen Aranka tapsolt a leglelkesebben, nyilván.

– Viktor, Viktor, brávó!

– Bebugyolálta, mint a hajas babát!

De a hangosbemondó csak nem akart megszólalni, köhögött, krákogott, szörcsögött, de beszédhang nem jött belőle.

– Nagyon megszorítottad a torkát, Viktor? – aggodalmaskodott Kázmér úr.

– Mintha az én drága Arankám nyakát bugyoláltam volna

– dörmögött a tűzoltó parancsnok, lehuppant a létráról, elégedetlenül pislogott fölfelé.

Beszéljen a hangosbemondó! Szóljon már!

– Sajnos a nagy izgalomban elfelejtettem.

– Mit felejtettél el?

– Hogy mit akartam mondani!

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben 2025-ben,
a nyomda alapításának 143. esztendejében
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Felelős vezető Balla László vezérigazgató
www.gyomaikner.hu

Felelős szerkesztő Dávid Anna
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Tomka Eszter
A könyvet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9424
Garamond Premier Pro betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4617-3